

Een woning met een verhaal

Door Sjoerd Geurts

Het is misschien wel een van de mooiste plekjes in de Liemers. Op een uitstulping van de Oud-Zevenaarsedijk vormt de eeuwenoude Sint-Martinuskerk een prachtig baken in het rustieke landschap. Met aan de ene kant de natuur van het Rijnstrangengebied en aan de andere kant het pittoreske dorp Oud-Zevenaar. Een plek die rust en historie uitademt.

Wij wandelen vandaag via de Kerkweg, langs Careza de Kroon richting de Sint-Martinuskerk. Het voorjaarszonnetje is vriendelijk. Pal tegenover dit prominente rijksmonument staat een ander karakteristiek gebouw. Het voormalige maagdenklooster, waarover de geschiedenisboekjes al in 1567 schrijven. Het wordt tegenwoordig bewoond door de familie Elshof.

We worden enthousiast ontvangen. Zittend aan de keukentafel duiken we in de geschiedenis van dit bijzondere pand, dat van een sober onderkomen uit het verleden is omgetoverd tot een authentieke woning. “Een poppenhuis”, lacht bewoonster Edith Elshof-Stevens. “Althans, zo wordt ons gebouw door sommige mensen genoemd omdat het zo klein lijkt. Maar als je binnenkomt, zie je dat het groot genoeg is voor een heel gezin.”

De familie Elshof heeft de daad bij het woord gevoegd. De kroost - Amy (6), Bailey (3) en Vinnie (1) – is inmiddels ook aangeschoven, net als de man des huizes Benno Elshof. “Het is hier fantastisch wonen”, voegt hij er nog maar eens aan toe.

Maagdenklooster

Het vroegere Armenhuis werd ook wel het Maagdenklooster genoemd. Ouden van dagen zonder huis of haard konden er terecht, net als armen en gebrekkigen. Ze kregen er voeding, verzorging en onderdak. Het parochiearchief beschrijft de woning uitgebreid. Armenhuizen waren eeuwen geleden een bekend fenomeen. Ze werden door kerk en adel opgericht om de ergste armoede te bestrijden. In het Armenhuis leefden de bewoners zo zelfstandig mogelijk. Met een sober, eigen kamertje.

Hoe anders ziet de woning er anno 2015 uit. De woning leeft door zijn authenticiteit, maar zeker ook door de levendigheid van het jonge gezin. “We wonen hier nu anderhalf jaar”, vertelt Edith. “Vanaf het moment dat we de deur openden, voelt het goed. Ik ben opgegroeid aan de Dijkweg, iets verderop. Benno is geboren op de grens van Ooij en Zevenaar. We hebben negen jaar in Herwen gewoond, maar toen we kinderen kregen wisten we dat we terug wilden naar Ooij of Oud-Zevenaar. Daar ligt ons sociale leven, daar wilden we onze kinderen laten opgroeien.”

Het duurde nog vier jaar voordat hun vorige woning in Herwen werd verkocht. “Plotseling kregen we een bod op onze woning en ging het allemaal heel snel. We pakten van de een op andere dag onze spullen en zijn uit Herwen vertrokken. Na een tijdje te hebben gehuurd, kwam deze plek vrij. Alsof het zo moest zijn.”

Terwijl Amy zichzelf als een echte jonge dame bewondert in de spiegel en Bailey zijn kluskoffer pakt en buiten aan de slag wil, komt er een map met historische stukken op tafel. Prachtige foto's uit het verleden verklappen de geschiedenis van de woning. Edith: “Dat dit een woning is met een verhaal, voelt heel bijzonder. Dat past ook bij ons. We genieten hier met volle teugen. We hebben er ook een mooi stukje tuin en een atelier bij. Ik ben zelf kunstenaar en breng met spuitbussen, rollers en mallen emotie op het doek. Het is fantastisch om dat in deze inspirerende omgeving te kunnen doen.”

Grappig is dat het verhaal van de woning lokaal bekend is. Op het moment dat het gezin anderhalf jaar geleden de woning betrok, werd er regelmatig aangebeld. “Mensen vertelden ons de geschiedenis en kwamen met foto's. Het is leuk dat niet alleen wij dit plekje waarderen, maar dat meer mensen dit doen. Iedere keer als ik binnenkom, voelt het als thuiskomen!”

"Verplicht iedere dag naar de kerk"

Het Armenhuis telde in 1852 zes kamertjes en een gemeenschappelijke kamer, waarin 's winters een kachel gestookt werd. De bewoners zorgden ervoor dat er tijdens de misvieringen in de winter met turf verwarmde 'stoven' in de koude kerk lagen. De bewoners kregen gratis onderdak, maar in het reglement stond wel dat zij dagelijks de heilige mis moesten bijwonen. Rond 1924 kwam er een einde aan het Armenhuis.

Foto's: Geurts Media